

YARATIM SÜRECİ VE DÖKÜMANTASYON METODOLOJİSİ

FİNAL ÖDEVİ

HARİKA ONUR YILDIRIM

2016

YARATIM SÜRECİ VE DÖKÜMANTASYON METODOLOJİSİ

Yaratım Süreci ve Dökümantasyon metodolojisi beden ve zihin arasındaki bütünlüğün ve kendi içinde kurgulanmış ama keşfedilmemiş yaratımının cesaret veren öğretileriyle dolu bir yolculuktu benim için.

Anın içinde varolmayı ve zamanı dilimlendirebilmeyi geçmiş, şimdiki ve gelecek zamanı aslında varoluşumuzdan itibaren en geniş zamanlı öngörülerle nasıl da kendimizin çizdiğinin bir resmiydi benim için adeta. Çalışmamızın en başında hoşgeldinle karşılaşılan her mesaj ve akabinde keyifli ve rahat olmayı, ben olmayı, içimdeki beni yansıtmayı öncelikli kılan yazıp –çizmeli bir oyun bahçesiydi. Başlangıç aşamasından itibaren benliğim odaklı bir malzeme hazinesinden beslenmeyi tercih ettim. Bu tamamıyla ilk yapmış olduğumuz ”içimdeki çocukla sohbet” ve ”kendime mektuplar” başlıklı ödevlerin ve de ilk buluşmamızda bu derste varoluş nedenim ve şeklimi beslemiş olmasıydı.

Ödevlerin sorgusallığından çok, önhazırlığı her zaman benim için çok daha heyecan verici oldu. Önhazırlığın meditativliği benim için bir beslenme klavuzu gibiydi. Bu sayede o modun içinde varolup tüm çalışmaların geçirgenliğini çok daha saydam ve samimi bir şekilde herşeyden önce kendime aktarabildim. İlk çalışmaya bir başlangıç noktası koyup bir timeline çizerek geçtiği istasyonlar ve burdaki öğrenimlerimi aktarmak istiyorum. İlk durak içimdeki çocukla sohbetti. Sorularda önceden de bahsettiğim gibi bir hazırlık süreci vardı. Ve o sürecin her seferinde kendi içinde ritüelleşmesi süreç içinde varolup aktarımımı daha cesaretli bir noktaya taşıdı. İlk soru kullanmadığımız elimizle kendi portremizi çizmemizdi. Çok heyecanlandım. Çünkü resim çizmek aslında çocukluğumdan beri en sevdiğim şeydi. Büyük bir heyecanla kendime bir ortam hazırlayıp bir fotoğrafıma bakıp çizdim. Ben bile inanmadım. Ortaokuldan beri hiç çizmemiştim. Büyük bir konsantrasyonla denedim ve kendi yarattığım portre beni bile şaşırttı diyebilirim. Düşündüm ki insan en işlemediği tarafıyla böyle bir yaratım içine girip gerçekliğe bu kadar yaklaşabiliyorsa merkezine kendini koyduğunda bu küçük gibi gözükken egzersiz aslında pek çok şeye bir ümit ışığı tutabiliyor.

1. Egzersizin diğer bir şıkkı ise koca beyaz bir sayfanın ortasına bir çizgi çizip çizginin sağ tarafına yazı yazarken kullandığım sağ elimle şimdiki yetişkin halim sol elimle çizginin sol tarafı ise çocuklukta hatırladığım bir yaşım olup karşılıklı soru cevap şeklinde bir sohbete girmesiydi.Böylelikle sağ elimle soru soruyordum sol elimle de cevap veriyordum.Bu akış içimdeki çocuğu uyandırdı ve neredeydim-nerdeyim-neler yaşadım düzleminde adeta sözcüklerle dans ettirdi.

- 4 yaşında

- Babamla

- Çok çilgin hareketli, her zaman yanımda benim gibi hep hayal kuruyor, koşuyor, oyun oynuyor benimle, benimle hep konuşuyor, beni her yerde görüyor, kendini hep bana anlatıyor, güneşi seviyor, gülüyor, şaka yapıyor, insan hayali oluksa yasar diyor.

- Karanlık, herseyi karanlıkta yapıyor, ona göre yasaklar çok, bana uzak kendine uzak herseyin en iyisini bildigini sanıyor. Ona göre ayıp çok. Çok nefesiz çok enerjisiyle herkesi düşünmekten bana kalbide bir renk kalıyor. O çok anne almış dedemin, ammanenin, teyze ve dayıların, çocuklarının. Belki de bana kizgin çünkü o his çocuk olmamış. Oyun Bilgi Hayal etmek çok ayıp. Hep gerçeği bilmiş. Seçme hakkım yok. özgürlük yasak.

- Evet. En sevdiğim masal gibi Alisa Harikalar Diyarında. Aynı oradaki gibi önüne bir sürü kapı asılıyor kimi küçük kimi büyük arkası bilinmez ve heyecan verici. cesaret önemli. hersey çok boyutlu bitmeyen bir yol aradığın parlak ısk ve hep heycanlı bir

-Merhaba sen kaç yaşındasın?

-En çok kiminle vakit geçirmeyi seviyorsun?

-Neden baban annen değil peki?

-Annen nasıl biri peki?

-Sen için hayal kurmak çok mu önemli?

çocuk gibisin. hayallerle büyümek güzel.

-En büyük hayalimle televizyonda tanıştım. Gece eteğinde sesli saat çıkmadım önce hep vardı. Adı baleymiş. Her gece izliyordum ve oradaki gibi dans etmek istiyordum. Ne çizgi film izlemek ne saatte oyun oynamak tek isteğim bu.

-Evet ama zor.

-Tabiki babam.

-Parka gitmiştik bir bez gördük kocaman uzun babam heyecanlandı. Üzerinde bale okulu yazıyordu. Bana sordu bale mi yuva mı dedi. Bale dedim. Beni baleye götürdü. Ama öğretmek beni biraz daha büyüsün diye bekletti.

-Babamla gezerken bana bir elbise aldı rengarek uzun düşünce kocaman oluyor ama eve gelince anımsı bu ne çirkin şey deyip babama kızdı ve elbiseyi geri verdirtti.

-Yatakta yorganın içine saklanıp uyurum.

-İstedğim zaman kendi başıma yürümek, istediğim şeyi giymek, istediğim gibi hareket etmek

-En büyük hayalin ne?

-Hayalin gerçek oldu mu?

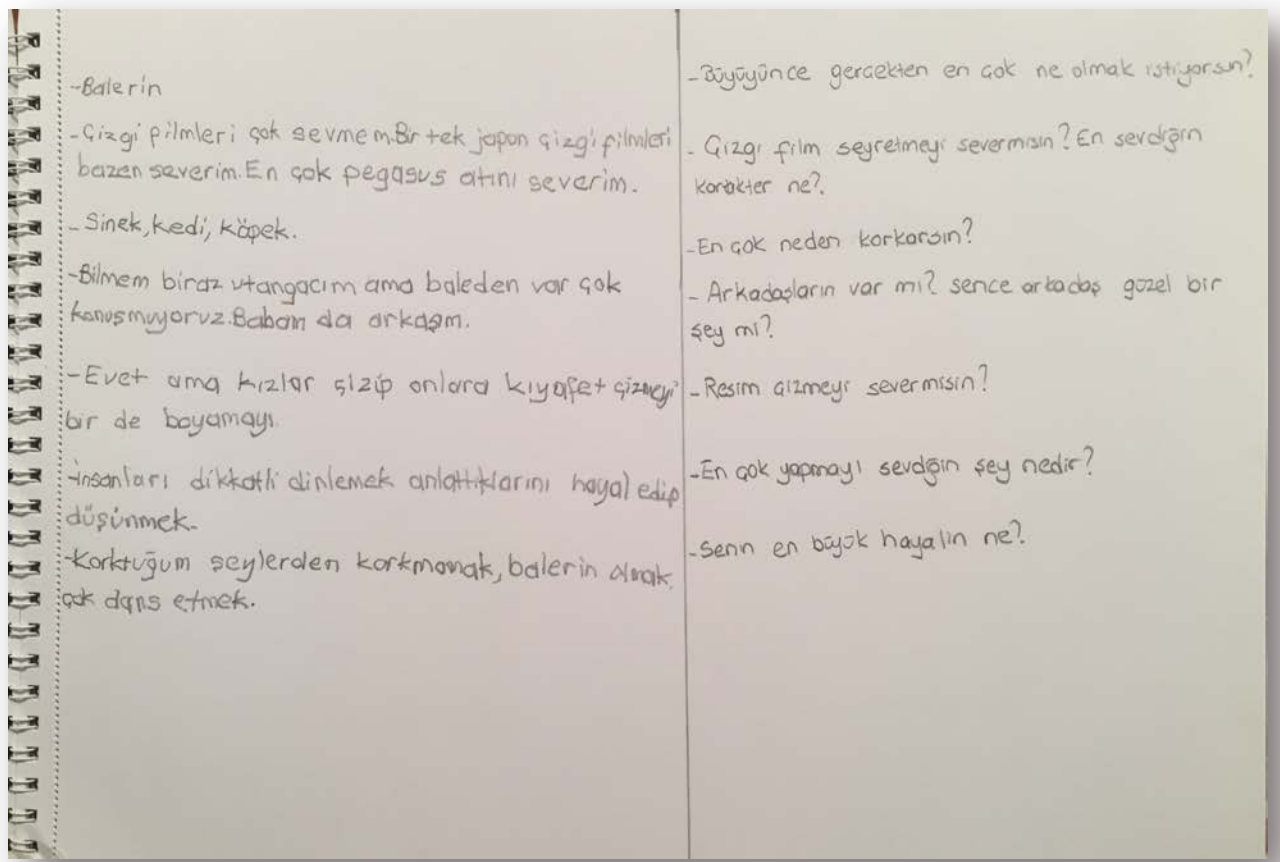
-Kim sana yardım etti?

-Nasıl yardım etti peki?

-İmdiye kadar en özledüğün an ne zaman?

-Özledüğün zaman ne yaparsın?

-Sence büyümeyi nasıl hayal ediyorsun?

2.başlıktaki egzersizimiz ise "kendime mektuplar" başlığı altındaydı.Bu başlıkta 3 ayrı başlığı içinde barındırıyordu.

1. Henüz doğmamış nefes almaya bile başlamadığım halime mektuplar.
2. 3-4 yaşındaki tatlı çocuğa mektuplar.
3. 80 yaşındaki tontik halime mektuplar.

Bu alıştırma ise benim için çok enteresandı. İçimde beni ben yapan benlik doğrumdaki önemli istasyonları tekrar ziyaret etmemi sağladı. Daha hiç tanımadığım ,bilmediğim ve belki de hiç görmediğim ilerleyen sürecimin hayal gücümle olasılıklarına karşı dialoğum ise ayrı bir deneyimdi. Gerçekten de sözcükler nasıl başlayacağını bilmezken kontrolsüz bir şekilde aktı gitti.

Henüz doğmamış halim beni en çok heyecanlandıran kısımdı. Çünkü inanç sistemimi besleyen katıldığım birçok spiritle çalışmalarda cenin halimizden itibaren aslında enerjisi düşmüş yaşayan bir organizma, bir ruh halinden oluşmaktayız. Ve bu tomurcuk halinde olan halimizden itibaren hislerimiz, duygularımız oldukça etkilenmekte ve belki de kendine farkında olmadan bir rota oluşturmakta. Bu noktada tabii ki o duruşa bir mektup yazmak sanki benim de içimde biriktirdiklerimden ve aldığım derslerden oluşturulmuş bir koruma kalkını gibi oldu. Ve sözcükler aktı gitti. 3-4 yaşındaki halim; sanırım farkındalıklarımın en yüksek olduğu yaş.ne kadar küçük bir yaş olarak gözükse de benim hayatımdaki en önemli dönemi kapsıyordu. 4 yaşında bale ve dans aşkı başlamıştı.Ve kendi kararım ile her gece TRT1 in kapanış öncesi bale resitallerinin izlenimiyle ailemde de farkındalık yaratıp bu seçim daha o yaşta özgür irademe bırakılmıştı. Şanslıydım. 4 yaşından 17 yaşına kadar süren kesintisiz bir süreç ve akabinde bunu profesyonel anlamda da meslek edinecek noktaya taşımama karşınmektup yazmam tariff edilemezdi.

80 yaşındaki tonton halim daha hayali uzak bir noktadaydı. Ona içimden tek tüm yaşadıklarımın bir yandan muhasebesini yapmak gelirken bir yandan da hepsinin bir servet olduğunu hatırlatmak en doğrusu olarak geldi.

Tüm bu çalışmalar varlığımın başlangıçtan itibaren edindiği tüm deneyimleri önüme serdi. Ve kendime olan bakış açımın farkındalık düzeyini bana sorguladı ve otobiyografimi oluşturdu diyebilirim.

Mertaba minik prenses,

Orası nasıl? Eminim kimi zaman oldukça sessiz huzurlu kimi zaman galkantılı, gürültü, görüntüsoz labarbalenin arasında yüzyormuş gibi. Ama emin ol bulunduğun yer o sıcaklık çok daha güvenli, dingin, huzurlu ve sessiz. Ayrıca çok şanslısın şu an seni çok kısımlıyorum hep seni koruyan gizli bir şeffaf kalen var hem ayakların yerden kesilmişcesine engin denizlerde yuvarlanıyor, takla atıyor, yüzyor gibisin. Hatta fazla cılgınlasmamak için bu özgürlük yapmı-
rında bir emniyet kemeri bile var. Ki bu en keyifli bağ olsa gerek ötekilerle değil sadece sen ve annelerle uca uca birleşen uzayan hareket eden.
Bence aralarda şans çok fazla herşeyin en tohum haline tanık oluyorsun. Herşeyi bırak en büyük tohumsun. Ve filizlenmeyi an ve an en ince ayırımına kadar yaşıyorsun. Bence hayatla buluşmak için çok acele etme tadını 41 kar

bu harikulade anların herkese özel ritüelleştirilmiş farklılığını, seni...

Dışarı çok karışık o kadar çok kaos var ki belki de kendinle en çok baş başa kaldığın özendesin. Orda huzuru yakalamaya bak ve keyfini çıkar. Annelerle çok güzel bağlar kur. Unutma önüne gelen iki önemli kapının en önemli karakteri. Daha sonra bu buluşmayı sağlayan babayla tanışacaksın o da da kim bilir ne kadar heyecanlı. O yüzden bu buluşma adın gibi harika olmalı 😊

Bana şimdi sorular sorabilirsen kim bilir neler neler anlatırdım. Nerden başlar nereye akar nerde dallanır budaktanırdım. Hatta ne heyecandan kaybolabilebilirdim. Ama inan şimdiki aklım ile söylüyorum artık kaybolmaktan korkmazdım. Meğer bu bağın en güzel yoluymuş kaybolmak belki kayboldukça kaybetmek birşeyleri gitgide çoğalmak yerine gitgide azaltılmak

ve ilgina olan azaldıkca, eksildikçe yetlerden
çalışmak ne garip bir hismiş. Çonko ne oluyor
biliyor musun eksildikçe özüne dönüyorsun.
geriye doğru adımlar atıyorsun ilerlerken ve
daha çok ilerleyebiliyorsun. Ne ters bir mantık
değil mi? İşte çaplan bir şebekeden aşağıya
sessizlikmişcesine yolunu bulup bu dünyayla
buluştuğun andan itibaren bu perdeyle karşılaştı
can sen de. Önce renksiz sonra renkli, bir
bakmışsın sadece sessiz bir görüntü, bir
de bakmışsın sesle bütünleşmiş hatta gördük-
lerini tanımlamaya bile başlamışsın.

İşte o özünde kal tanımlama noktasında
çonko karmaşıklaşan her türlü olay ve olgunun
aslında pek te bir aritmetikçi yok. Hep o
sıfır noktasına dön çok ihtiyacın olacak.
Neyse ben içeriği çok sormadan yine kendime
dönüm sanki bir telaşım var minik özüm

tanemin izim bağlarıyla kavuşmadan ön
koruma seansını vermek gibi gerçeklik arayışına
Yok yok sen cidden oranın tadını çıkar. Çonko
istersen 100 yaşında ol yine dönüp dolasıcağın
kafanın şu an bulduğun yer.

Birşey söyleyeceğim en önemli şey orda
nefes alırmayın çok güzel öğren bırak
aktın gitsin. Yani o an geldiğinde iyice odaklan.
O güzel hissi en saf haliyle yakala. Çonko
büyüdüğünde en zor anında yakalamaya en
çok ihtiyacın olan en saf halindesin şu an.
Bu hep sana hatırlatıcak. Baş kur orda
bağlan önce annene sonra kendine tabi
diklat et bağlan derken o korbna dolanayım
deme. Yoksa daha sıfır noktasında mücadeleyle
başlarsın hayata. Ya da basver ne diyorum

bak yine kontrolçüyüm atışa bırak. Öyle olması
gerekirse da bırak olsun o zaman belki
de ilk öğretilerle başlamış dursun hayata.

Ne diyim söylecek konuşacak çok şey var
ama o sessizlik sanki daha çok anlatıyor
kendini. Bol bol yaz. Daha oluşmayı öğren-
memiş düşüncülerinin komik ama oluşmama
halini kendi içinde tadını çıkararak yapılandır.
Kendini şimdiden sev anneyi, babayı
bana kadar uzun bir yol var ama
işin güzel tarafı ben hep sana dönebiliyorum
yine. Dönüşümün anahtarisin.

Seni sevgimi en harika şekilde gözlerimi
kapayım derin bir nefesle orda sende
ilk kalp atışına kadar yeniden vardarak
gönderiyorum. Sevgili Harikaya

HARİKA

merhabalar;

Nasılsın? Neler yapıyorsun? Bence hayatının
en güzel yaşlarından birindesin. Dayı dayı
tadını çıkar. Bence en güzel hatıraların oluştuğu
ve hafızamızı keşfedip bu gizli hazineye istediği-
miz herşeyi özgürce saklayabildiğimiz bir dönem
Bence yürümenin, koşmanın, konuşmanın yeni
yeni öğrendiğin herşeyin tadını çıkar. Büyüdüğünce
inan herşey çok farklılaşıyor. Herkesi dinle-
meyi öğren, öğren ki sen de dinlenilmek iste-
diğinde aynı davranışla karşılaş. En önemlisi iste-
meyi bil. Şimdi bu yaşından o yaşlara baktığında
herşey gerçekten ne kadar daha net ve basit
belkide. Ben de bazen senin gibi basit düşün-
bilmeyi özliyorum. Neden sonuç ilişkisi yaşamadan.
meğer o şekilde herşey daha net oluyormuş.

Bale nasıl gidiyor? Başladın mı şimdiden 8'e kadar saymaya inan ilerde çok lazım olacak. O korktuğu şeyler var ya neden arama korkman gerekiyorsa kork mutlaka öğreneceğin birşeyler var. Hiçbirşey inan tesadüf değil. Karsılaştığın her anı beynine iyi kazı ilerde hatırlamanı gerektirecek bir soru olay seni bekliyor. Sanırım görsel hafızan sana bu yaşta en çok yardımcı olan özellik olacak. Keskfet bunu. Erteleme. Zaten birşey diyeyim mi hayatta hiçbirşeyi erteleme hissettiğin an yaşayabilme özgürlüğün herşeyden önce dışkterinde olsun bir parça o hayal dünyanda.

Ne söylemeli bilmiyorum ama başta da dediğim gibi yürümeye başladın. Öne deha çok yol çıkaracak bence en önce güzel

yürümeyi öğren dengeni iyi kur. Ağırılık merkezi ni bul. Bunlar çok büyük sözleri ama sen hiçbir zaman tam çok çocuk hissetmedin zaten. Gerçi o geçiceğin uzun yolları düşününce bu iyi mi kötü mü bilemedim. Nefes al, sev insanları, hayvanları, bitkileri, hayatı, yaşayan her organizmayı. İçindeki bu enerjiyi o yaşın o eşsiz enerjisini tut. Hatırladıkça her yaşta sana ilham vercek.

Anlatmak çok şey var ama yollar kelimeler dolu gibi yaşıyor. Sonunu bulamamaktan korkuyorum. O yüzden kısa kesicem. Madem bu kadar baleyi dansı seviyorsun. O zaman çok önemli bir başlangıçtasın. İlerde hep bunu duyca yürümek te bir danstır. Bunu unutma. Şimdilik bu kadar. Görüşmek üzere Harika

merhabalar?

Nasılsın? Sana bu tatlı haline soracak aslında çok soru var. Büyümek o kadar bitmek tokenmez bir yol ki işte bu noktada nereye geldim çok merak ediyorum.

Şimdilerde kendimde keşfettiğim en önemli şey istemediğim birşeye hayır demeyi öğrenebilme ve hiç özölmeden onu serbest bırakıp yoluma devam etmek. Evet ilk defa diyebilirim ki "hayır" demeyi öğrendim. Bu beni ne noktaya taşıdı çok merak ediyorum hala öyle miyim? Değer yargılarım nasıl oldu? Değiştim ve hayallerimin ötesinde dönüştüm mü? En önemlisi hayatta basit düşünenebilme sonunda öğrenebildim mi?

Bilincim hala düşünce gücümü kullanabilecek sağlıkta mı? Daha cesur muyum?

Artık yaşananlarla bir bağlantı kurup kendimi daha kolay birşekilde rahatlatabiliyor muyum? Kim bilir?

Umarım yorgun düşmek yerine bu zamana kadar yaşadıklarından kocaman bir huzuren olmuştur. Yürümeyi unutmamışsındır. 😊

Bence şimdi derin bir nefesle kendini rahat bırakmalı ve huzurla tüm yaşadıklarını hatırlarınla yaşatmanın en güzel zamanı. Sonuçta yaşananlar her neyse yaşanmıştır, bunlar değıştirtirmez onlar tecrübe hepimize verilmiş en değerli pusula.

Korkarım sana tam olarak ne yazacağımı bilmiyorum. Bence hayatın tadıyla demlenmeye devam et. sevgiyle ve içindeki çocukla hep kal. Seni çok seviyorum.

HARİKA

İkinci büyük çalışmamız stüdyo ortamında önceki çalışmaların üstünden geçerek masabaşı bir dialog ve not alma şeklinde başlayıp stüdyoda yeni bir ders ve açılımla devam etti. Bu çalışmada bedenim yerde , hocanın bana yönelteceği sorularla bir devinim içerisine girecek ve her soruya verilen cevap yine hocanın alıştırma içeriğinde önüme sunduğu farklı ölçülerde kağıtlar ve boya kalemlerini kullanılarak resmedilecektir. Kağıtlar üzerinde özgür ve sınırsız bir yaratım süreci beni bekliyordu. İlk önce biraz gerildim. Çünkü soruları kısa bir zamanda resmetmek konusunda nasıl yaratıcı ve pratik olabilirdim ya da ne denli olduğum gibi, bilemedim. Aslında kendime dürüst olduğumda temel problemimin içinde bulunduğum hamilelik sürecinin bedenimde ve zihnimde yaratmış olduğu farklılıklarda zorlanmamdı. İşte o an önce çalıştığımız mekana bir baktım ve mekanın duvarlarının çocukların enerjisiyle bezenmiş resim çalışmalarıyla dolu olması beni içimdeki çocukla buluşturmaya davet etti.

Süreç başladığında ise öncelikle kendime izin verdim ve benliğimi bütünelen akışa bıraktım.En heyecan verici olan an kağıda olan aktarımdı. Mekanın enerjisi sorularla bütünelşince ben de yoğun bir şekilde çocukluğma döndüm. Kendime bilmediğim bir nedensellikte A4 sarı bir kağıt seçtim. Ve çocukluğumdaki en basit çizgisellikte cevapladığım soruları resmettim. Bu aynı zamanda dersin başından itibaren öğrenmeyi çok sitediğim basit düşünme ve aktarımı besleyen bir deneyim de oldu.

Dersin işleyişi benim açımdan tez aşamasına bir ön hazırlık niteliği taşıyordu. Ve bu aşamada tez için yapmak istediğim herşey daha da netlike kazanıyordu. Bunu özellikle bir ara not olarak belirtmek istedim. Çünkü temel amacım yaratım sürecinde elimdeki malzemeleri en basit en zeki ve en samimi şekilde aktarabilecek bir yapı, bir dil oluşturup kısa bir film çekebilmektir. Ve daha da önemlisi yazım sürecinde her türlü ayrıntısıyla işleyişi dökümanteye edebilmek. Temelde hedefim içinde belki de hareketsel anlamda çok dans niteliği taşımayan ama filmin genel izlenimi sonunda dans gibi bir filmde hissiyatı yaratabilmektir ki bence bu milyonlarca hareket kombinasyonları içinde derinleşip aynı dalgaları yaratmaktan daha zordur.

İşte bu alıştırma beni bu sürece karşı ciddi anlamda uyarıcı ayrı bir farkındalık yarattı. Çünkü sorular sadece dans odaklı değildi. Benim için hayatın her aşamasında beslendiğim an, durum, koşul ve hissiyatın temel noktalarının bir zaman tünelineymişçesine derin bir iç konsantrasyonla dışa vurumuydu. Ve de tüm bunları bedenimin en rahat haliyle aktarmam, resmetmem ve çerçevelememdi. Uzun yıllar çocuklarla çalışmış olmam mekânın da içinde çocukların bırakmış olduğu yoğun enerjisinin etkisinde kalmama ve onlar gibi resmetmeme sebep oldu. Belki de yıllardır onların bedensel dışa vurumunun kaynağındaki psikolojiyle daha çok ilgilenmem ve onlara yaklaşımım ve mekânda da o izleri solumam bir tesadüf değildi. Bunları bir bütün olarak düşünerek o kısa zamanda dönüştürebilmek anı; yaratmak istediğim filmdeki dans gibi bir yaratıma ve film gibi bir sürece dönüştürdü. Tüm bu aşamalar da dersin sonunda kendi oto portremini oluşturmamı sağladı. Bir sonraki aşamamız resmettiğim ben odaklı renklenmiş bu A4kağıdında olan herşeyi 3 boyutlu ortama taşımaktı. Hoca bana bunu yapacağımı söylediğinde önce çok panik oldum. Çünkü bedenimdeki hormonal değişim kendime olan güvenimi ve cesaretimi dalgalandırıyor. Hoca bana bu çalışmayı 3 boyutlu ortama taşırken gerek performans gerekse video üzerinden ilerleyebileceğimi belirtince biraz rahatladım. Performans olarak kendimi iyi hissetmiyordum. Video ise zaten direkt odaklanmam gereken bir doneydi. Çünkü zaten tez aşamasında hedefimdi. Ve eğer bu yoldan bir aktarım denemesine girersem benim için de bir ön çalışma niteliği taşıyacaktı. En azından buna karar vermiş bile olmak benim için o an bir başlangıç niteliği olmuştu.

Video aktarımı için 2 hafta vaktim vardı. Bu 2 hafta içerisinde ise ödev olarak tüm bu süreci içime sindirerek yaptığım resme tekrar tekrar bakmam ve bana var oluşuma dair ne ifade ettiğini ne gibi ipuçları taşıdığını herşeyiyle bir bütün olarak görerek bu resmi sanki hiç görmeyen birine aktarıyor muyuşçasına detaylarıyla aktarmam istendi. Bu da videoyu yaratım öncesinde bir yazım süreciyle besleyen yeni bir aktarım sürecini kendi içinde doğurmuştu. Yazılan her sözcük benim için bir veri niteliği taşıyacağından bunları bir imaja çevirip canlandırmak çok daha rahat olacaktı. Tüm bunları göz önünde bulundurarak süreç içinde yaşadığım herşeyi tekrar hatırlayarak yazıya döktüm.

OTO-PORTRE

Kendime dair ipuçlarıyla resmetmeye çalıştığım bu resim aslında daha ilk başlangıç noktasında bir şekli de kendimden daha yeni haberdar olmaya başladığım, bilincimin ve de belki de kendime dair tanımlamaları ilk keşfettiğim ve hiç unutmadığım 4 yaşına beni geri götürdü.

O nedenle sürecin ilk yerde bedensel devrimleri zihnimi basatıp o anların gelişimini düşüncelerime bedenime sakin bir hızda hatırlatırken cevaplanan her sorunun resme akması ise 4 yaşında en yalın ve basit algı ve dile getirilişle kağıda aktı. Resmim hayata geniş bir çerçevede baktığım bir algıyı içeriyor. Uzun ve yükselen bir yol gibi ilerliyor adım adım, basamak basamak belki gökyüzüne 4 yaşındaki en temel görüşle belki inanca sistemine. Ve de bu ilerleyiş bir yandan kendini merkezinden çok kenarına; yamacına örtmüş bir harika ile portreleniyor.

dönem olan başlangıç olaylar sinsilesi. Ve kimbilir belki de tüm bu değişken kurgularla karşılaşma farkındalığını yoksek tuttuğumda hala bunu hayatın rengi olarak keşfetmemi özümleyebilecek gökkuşuğu misali bunları hayatın bir parçası olarak benliğe yerleştirebilme görüşü.

Yani resme bakıldığında hayatın puzzle'inde başlıyor herşey harika için. Ve dans denildiğinde de tüm bunları renklendirken ve çerçeve içine alan bir eğriye dönüşüyor. Bu noktada "kendin olmak" ve bunu koruma dertüsü herşeyi figürleştiriyor. Dansın kendisinde yer ettiği en unutulmaz öğretici adeta onun aurasını rengini tanımlamış kapsamını genişletmiş, farkındalığını aydınlatmış. Bütün bunları ise masadan düşen ve o yükselişe araç olan merdiveni kapsayan bir zeminin üzerine oturtuyor.

Böylece kendi kurduğu sistem aslında resmedilirken oldukça netken; resme bakıldığında o duruş ve beden dilinden yine de cesaretsiz, durğan ve de örkek bir duruşta konumlandığı. Kendi sistemine giden yola adım atmanın kıyısında kendini korumacı bir içgüdüye sahip.

Ve bu noktada kendine o yükselişe izin verdiği sürece merdivenin sonunda gökyüzünün onu ismin her haline sokan öğretici her türlü değişkenliğe açığının farkında. Belki beklenen bir güneş, aydınlık, başarı, huzur... belki umulmadık bir karanlık ama hala umut veren yıldızlar, her olumsuz gözüken düşünceinin içinden çıkabilecek parlak olumlamalar... Belki kararlı yükselen bir grafikte üzerimize arka arkaya yağan yağmur damlaları misali ardı ardası kesilmeyen başımızdan aşağıya hayatımızda dönem

Neden masa dersek benim için kutsallığı da olan 4 ayakla hayatta ilk ilerlemeye, yoruma başladığımız zamanı anımsatması ve de farkındalığı. Üzerinde yemek yenebilecek, dâvensel her türlü ilerleyişinizi dik sırtınızla sağlam bir zemine dayanıp çalışmalarınızı sağlayan değerli bir nimet benim için. Amaçlar için güzel bir araç. Tüm bu resimde sanki hayatı, hayatın dansla olan akışını her salon içindeki devrimden sonra kağıda aktırırken tüm bu resmin kimi zaman içinde kimi zaman farkındalıklı varoluşunu resmetmemse yer yer tüm yaşanan merkezinde kıyısında, tümseğinde olan ayak izlerimde sakladım. Belki görmek ile bakmak arasındaki gelişkiyi resmediyor. Ama Odası farkındalıktan kopmadan.

Tüm bunlara destek beni ayakta tutan kendimi sorgulama yetim, spritel çalışmalarla olan gelişimim babam ve eşim. Benim için en önemli kişiler ise resmimde başımın üstünde sanki bir peryane gibi inang sistemimin alıcısı, dağıtıcısı gibi ve bir hortum gibi yükseliyor herşeyi silip, süpürüp, sıfır noktasına getirebilirken sadece kaos yaşatıp yeni kurşu ve denklemlerle akışın yeniden kodlanabilmesi gerçeğini bana sunuyor ve resmediyor.

Bazen odağımızda daha yoğun yaşanan deneyimlerden daha küçük anlar hatıralarda daha baskın yer eder. Tüm bunların içinde hayatı matematikle ilişkilendiren yanımla belirtmek isterim ki birbirini içine alan tüm kumelerimde Gömüştökte ömerle

yapmış olduğum çalışmalar aslında özgür olan yaratılabilme için de varolabilme yetimi cesaretten diren en önemli başlangıç noktasıydı. Bunu da ucuz ve öne çıkık bir çadira kendimi yerleştirerek resmettim. Ve kendi çadırımı koruma kalkanımı kurdum... 😊

Yazdıklarımı bir kaynak olarak özümseyip videoyu planlama kısmına geçerken ise hoca tarafından küçük bir oyuna daha davet aldım. Bu oyunda ise ilk haftalarda yazdığım 3 mektup ve de oto portre sürecine tekrar göz atmam ve her yazıma ait birer anahtar kelime seçerek bu kelimelerle başlayan 6 dakikalık hiç durmadan yazacağım bir serbest yazım süreci istendi. Bu süreç ise her yazımda beyin dalgalarımı adeta dans ettiriyor ve sözcüklerle düetler, triolar yapmamı sağlıyordu. Sürekli yaratım odaklı bu çalışmalar benliğimi keşfetmemi ve uyarmamı sağlıyordu. Ve tüm bunları kontrolsüzmüşçesine satırlar arasında süzülerek sunma noktasındaki ilerleyişim ise uzun zamandır yaşamadığım bir cesaret örneği idi.

1. MEKTUP (ÖZ)

Özüyle tohumlandırır insan varlığına olan yansımalarını ve yansıtır öylece en yalın halini koruyabilme iğdüsüyle.

Özü filiz verdikçe yeşerir başkalaşır, dönüşür, değişir, dengelenir. Fortındalığın hatırlanma noktasıdır öz sayfaların hep geri çevrilip en başa dönüldüğü başlangıç noktası. Daha ismin hiçbir halini almamışsınızdır. Kirlenmemiş kirlenmemişsinizdir. Yaşanılan her yeni deneyim içerisinde birçok döngüsel parametre sizi yine çevirir ve bu en cektirdek halinize gönderir yine. Tabii bunu başarabiliyorsanız ne mutlu. Hatırlayıp aynı halden yaşayabilme dertseno tekrar dönüştürebiliyorsanız özneliginizle bu hali koruma ve kollama hayatımıza inanılmaz öğretiler katabilir.

2. MEKTUP (Basit düşünmek)

Basit düşünmeyi ne kadar çok istiyorum. Basit düşünenebildikçe sanki herşey daha görünürlük kazanıyor. O noktada daha da netleşiyor belkide. Yani baktığımda benim için birşeylerin netliğe kavuşmasına giden anahtar burda herşeyi komplikeleştirmedeğin varolduğu en temel dayanak ve kökünde; özünde, yalın halinde, ana renginde tanımlamak.

Aslında cümleleri de dolandırmamak virajlara sokmamak var ya noktayı daha net ve doğru zamanda kayabilmek, devamlı virgüllere kasmamak. Sanırım basit düşünmeyi yakalama kabam yakalamadıklarımı hatırladıkça beni daha da çok kamıyor.

Gerçekten 2 kere 2 4 ise ve bu hiçbir

başlamda tartışma konusu değil ise, duyguların da birbirine olan eklentisi, çarpımı, çıkarımı, bölümü bu basit düşünmeyi yakaladığımızda netlik kazanmalı. En azından bakış açımı bu noktada yoğunlaştırmayı tercih ediyorum. Çünkü hayat bir kurgu ve denklem aslında. Hepimize verilen zekanın bunu görme yetisi varken; tercihlerimiz, saplantılarımız, egomuz, korkularımız, kavuşmalarımızla bunu bir beslenme haline dönüştürmek ve dönüştürme halinde kalmaktan kurtulmuyor.

3. MEKTUP (Değişmek)

Değişmek; değişim benim için dönüşmek için yapılanması sürecinin başlangıç noktası. Aslında cesaretimin yegane emin bir halde varolduğunu hissettiğim yer. Değiştiğim sürece dönüştüğüm durumlar beni hep büyüttü. Asla asla dememeyi öğrendim, girmeyi göze bile almadığım yollar sonra gezinmeyi en çok sevdiğim yollar haline dönüştü. Farklı bir aaklık getirdi. Hep saplandığı kurgu ve takıntı hissimle olay ve olguları senaryolaştırmaktan uzaklaşmamı sağladı. Kendimce bilgelik kattı.

Değişimi hissettiğim sürece anlamlandırdım ve de anlamlandırdım yenilikleri. Birşey başkalar mıyorsa benim için ritmi almamaya başlıyor sanki. Tabii bu benim içimde hep olumlam-

larla ilerledi. Yoksa değişmek herkese bana verdiği pozitif hissi ve çıkarımı vermeyebilir. Değiştiğim sürece tıkanıklıklar açılıyor raf bol nefesle doluyor akıyor, yol alıyor ve bitmiyor.

OTO PORTRE (resmetmek)

Resmetmek ; resmedebilmek düşünceleri, hayalleri, varlığını tam benliğe ait hislerle süsleyebilmek boş bir kağıdı hiçbirsey bilmeden zorunluluklardan , kurallardan uzak farklı bir görsel şölen.

Bunun kıyasında , ortasında bir parçası olabilmek renklenmek , renk vermek , boşatabilmek duyguları ise tarifsiz.

Hafızamda karelere böldüğüm her anı özgürce resmedebildiğim sürece cesaretlı bir yaratma süreciyle gerçekleştiriyorum. Renkliyim kimi zaman renksiz. Sert çizgilerim var kimi zaman dalgalı , belli belirsiz. En küçük noktayım nokta olarak başlıyorum , bağcıyorum , çoğaltıyorum.

Aslında bu ara ödev bile videoyu kafamda canlandırmama ve odaklayken farklı uyarıcılara takılıp kalma ihtimalim olan o konsantrasyonu tetikleyip nefes almamı sağladı. Bu noktada kendime döndüm ve ne yapmak istediğime iyice odaklandım. Önceden de belittiğim gibi içinde bulunduğum hamilelik süreci beni ister istemez çok etkiliyordu. Ama iç denge de bu süreçte çok önemliydi. Bu nedenle resmimde beni en çok etkileyen ana durumlar üzerine odaklandım. Bunlar imaj olarak merdiven, ilerlemek, adım atmak, yükselmek, gökkuşağı ve renkler üzerineydi.

Bu yapıyı görsele aktarırken öncelikle en baskın görmek istediğim görüntü farklı perspektif ve dokulardan oluşan merdiven görüntüleri idi. Özellikle de gökkuşağının resimde benim için hayatı ve bu ilerleyişi renklendiren önemli bir niteliği olduğundan mekan olarak Karaköydeki gökkuşağı rengindeki merdivenleri de vurgulu bir şekilde kullanmak istememdi. Otoportremin en büyük yansıması bu ilerleyişteki ana figürün ben olması ve de ucu bucağı belli olmayan farklı yürüyüşlerle ilerleyen ben ve arka fonda benimle akan değişen sokak, doku ve görüntüleriyle bezenmesi idi.

Öncelikle düşündüğüm mekanları video sanatçısıyla paylaşmak üzere not ettim. Sonra benden oluşan ana malzememi psikolojimi de göz önünde bulunarak nasıl en akıllıca kullanabilirim düşüncesine odaklandım. Fiziğimi ekranda bütünüyle görmek beni oldukça rahatsız ediyordu. Bu nedenle hocalarımın her zaman söylediği bir söz aklıma geldi " yürümek, koşmak ta bir danstır." Bu öğreti dansa başlamamın anahtarı olduğundan belki de bunu bir çıkış noktasına ve farklı bir bakış açısına dönüştürebilirim diye düşündüm. Bu fikri video sanatçısıyla paylaştığımda o da bunu filmoğrafik bir dil olarak kullanmayı ve bu odaktan uzaklaşmayı bu dille bir bütünsellik ve kalite yakalamayı önerdi. Beraber öncelikle mekan ve mekan içimde konumlanmaları sıralayıp notlar aldık. Sonrasında da genel bir akış planı yapılandırdık.

Çekim günü planlamamıza göre bir rota çizdik. Akışta çekim kalitesi, tarzı o an mekanların bizde yaratmış olduğu enerjiyle farklı ekletilere de izin verip daha da renklendi. Mekan değiştiren gezdiğimiz yolları da gözlemleyip, bu keşifi bir labirentmişçesine boyutlaştırıp farklı yolların bize sunabileceği bakış açıları ve olasılıklara izin verdik. Biz özgür bir şekilde izin verdiğimizde planlamamızı besleyen yeni keşifler rastlantısal olarak bizi buldu ve yön verdi. Bunlar arasında en unutamadığım Karaköydeki merdivenlere doğru yol alırken grafitili sokaklara video sanatçısının da öngörüsüyle girmemizdi. Çünkü ilk sokakta karşımıza çıkan gökkuşağı grafitisi olmuş ve bu bizim için oldukça fonksiyonel bir kare niteliği taşıyordu. Burada da doğaçlama neler yapabiliriz üzerinden kısa bir durum kritiği yapıp gökkuşağıyla beraber keyifle süren grafiti dünyasında bize malzeme olabilecek diğer kareleri de keşfedip bunları anın içinde varolarak formülize ettik. Rotamız ve kurgumuz net olduğundan bu ucu açık sürprizlere olan davetkarlığımız da çekimi keyifle tamamlamamızı sağladı. Bundan sonraki süreç kurgu ve montaj üzerineydi ki bu tüm oluşturduğumuz puzzleleri toparlayabilme yetimizi işbirliğiyle göstermemizi öngörüyordu.

Öncelikle video sanatçısıyla tüm çekimlerimizi gözden geçirdik. Görüntü kaliteleri ve birbirlerini desteklemelerine göre gruplara ayırdık. Sonrasında filmin başlangıç, gelişme ve sonuç kısımlarını kategorize ettik. Ve bu verilere göre bir rota çizip karşılıklı isteklerimizin ve de işlevselliğini göz önünde bulundurarak kurguyu şekillendirdik. Video sanatçısı kendi montaj düzenini rahatlatması açısından görüntü kalitesi, açılal konumlandırması ve yeterliliğine göre sınıflandırmalar yaptı. Bu noktadan sonra hep video sanatçısıyla ilerledik. Teknik ayrıntılara video sanatçısından yön verilirken tüm bütünlüğün ayrı bir önemli unsuru müzik seçimin ise ben yaptım. Bu ikili çalışma süreci aynı bir yönetmenle görüntü yönetmeni arasındaki geribildirimlerin ortak paydada bir hisle yaratımı gibiydi.

Videoyu tamamladıktan sonra hocayla karşılıklı izledik. Ve bu izlenim sonucu benden süreci dökümante etmem istendi. Bunlar da aşağıdaki başlıklar altındaydı :

- Yaratım Süreci
- Video sanatçısına brfing verme
- Video çekim süreci
- Video editleme süreci
- Son eserin okunması

- VIDEO İZLENİMİ -

1. gün ⇒ Bu video bana gerçekten hayatı önüne bir yol olarak çizmiş birinin kendi zamanlaması ve akısıyla yol olması üstüne kurulmuş hissi yaratıyor.

Benim için temel vurgu yürümek ve koşmak ta bir abstraktir hissiyle videonun akması. Merdivenler bana hayattaki tırmanışı simgeliyor. Ve bu uzun yoldaki akışın döngüsel değişkenliği ne olursa olsun akışı hiç kesmiyor. Ne olursa olsun attığımız adımın ritmi içinde kendince sakladığı hikayesi ilerledikçe kendini renklendiriyor ve de hikayeselleştiriyor.

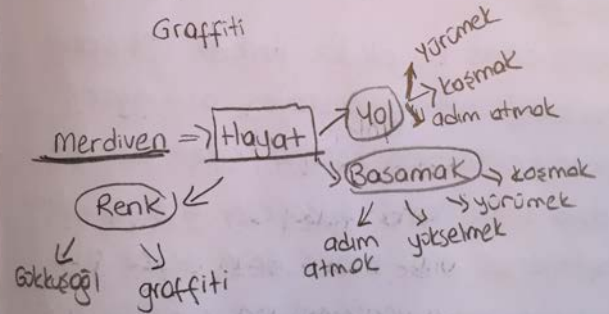
Bu yolculuğun ritminde hiç kopmadığın kaldığın sürece önce çıkan her işareti bir

mesajı, her rengi daha da hayatı besleyecek bir renk skalası için kattığında aslında bunun kaçırılmayacak bir fırsat olduğunu anlamak. Ve eğer yoluna sonunda doğru bir noktaya vardysan tüm bunları kendi varlığınla yakala- dığın bilincinde olman.

2. gün ⇒ Görsel unsurlarda benim için işleyen en önemli yönler ⇒ perspektif ve açıları

- * adımların aekimi
- * merdivenlerin çok yönlü vurgusu
- * videoda adımlara odaklı dilin vurgusu ve bu odağı koruma
- * Zamanlama ve bağlantılar
- * seçilen mekan ve kurgunun işleyişi birbirini besleyişi
- * Teknik bağlantı unsurlarındaki detayların kaçmaması
- * Amaca yönelik işleyen görsel mazereler bulunması
- * Resimdeki renk unsurunun videoya aktarılırken görsel anlamda da verilmek istenen mesajı beslemesi

3. gün ⇒ Merdiven
Basamak
Adım atmak
Yükselmek
Renk
Yürümek
Koşmak
Gökkuşağı
Yol
Graffiti

Merdivenler hayatı içinde kendi iç ritimle gerek hızlı gerek yavaş attığın her adıma besleyen ve ilerleyişin grafiğini sembolize eden bir imge olarak vurgulanıyor. Attığın her adıma arası olan basamaklarsa bu yolda abığın ve bir sonraki adıma sebep olan öğretileri simgeliyor.

Süreç içinde bu yolculuk ilerledikçe hayatın kendi başlığı altında bestelenen bu imgeler renkleniyor. Sokakta karşına çıkan duvarlar ve duvarlarda kendi felsefesini grafiğe döken graffitilerse bile bazen önün tokat gibi mesajlara karşına çıkabiliyor.

Hayatın tek bir renk değil temel bir renk skalası olan gökkuşağıyla sembolize edersek

her adımdaki öğretilerin de bizi renklendirdiği ve o ana renkleri yakaladıkça kendi yolunuzu gözümleyebileceğimizi ve ayaklarımızı daha sağlam yere basacağımızı vurguluyor.

4. gün

Müzikte sözler aslında verilmek istenen mesajı birebir tam da istediğim gibi veriyor. Özellikle hayatın içinde vurgulandığı her ayrıntı her nokta ayrı ayrı mesajımı vurguluyor.

Sözlerin içinde geçen karakter de aslında kendi yolculuğunu hayata haykıran bir figür. Zamanı, zamanın geçerliğini, anı, kendine yakın ama uzak, uzak ama yakın gördüğü her türlü alanda anın içinde varolarak korkmadan yaşama cesaretiyle ilerliyor.

Anın için vazgeçmek diye bir şey yok çünkü kendi yolunda bu ilerleyişler yoruldığı sürece varolduğunu hissediyor.

sözlerin içindeki ⇒ hayat
zaman
kendi yolun
vazgeçmemek
ayrını dünyada farklı
kafalarda olmak
anı yaşamak
yağmurlara aldırmamak

5. gün

Videoyun akış noktası derste yaptığımız çalışma sonucu kendi çizdiğimiz resmin 3 boyutlu ortama aktarılmasından yola çıkmıştır.

Bu noktada resimde odak alınan önemli anahtar öğelerden yola çıkıldı. Video bir nevi beni anlatıyor. Benim hayata verdiğim anlam ilerleyişim ve atışım üstüne. Resim odaklı bir aktarım olduğunda benim için en önemli öğeler merdiven, yürümek, yol almak, gök kusuğu renkler, yükselmek ve bu ilerleyişte resimleyen bir akış ve kararlılıktı. Bedensel olarak kendimi iyi hissetmediğimden videoda daha çok

ayaklarıma odaklandık. Ve bunu kendi içinde bir dil oluşturması adına daha da vurguladık.

Genel olarak benim kendi duvarlarım ramdenajatin ortasında farklı perspektiflerden gelen kimi zaman kesişen, kimi zaman tek yönlü karşılaştığım yollar ve ilerleyişim üzerine renk alan basamaklar üstüne kurulu bir kurgu.

Merdivenlerle başlayıp sokakla yürüyen bir kızın hikayesi gibi müzik te bunu içerdiği sözlerle destekliyor. Çekim esnasında rastlantısalıklarla da ayrı bir dil ekleyen graffitiler aslında içeriginde özünde anlatılmak istenenlere ayrı bir renk tutuyor.

= SÜRECİN DÖKÜMANTE EBİLMESİ =

1) Yarattım süreci benim için öncelikle an içinde nasıl varolabiliyorum ve bu ödevi en iyi şekilde nasıl ifade edebilirim? sorusuyla başladı.

Bedeni hareketsetel anlamda iyi hissetme diğimden ve slerki tez sürecinde de video üzerine birseyler yapmak istediğimden bu mini bir ön çalışma ve deneme haline getirmenin benim için hem zekice hem de bir fırsat olduğunu düşündüm.

Böylelikle resme odaklandım. Gözlediğim resimin asıl odak noktası neydi? bunları anlatırken resmettiğim hangi öğeler hem bunu vurgulayan hem de gerçek

2- video sanatçısına briefing verirken özellikle mekan seçiminde güzel perspektif verebilecek merdivenleri bulmak ve bulduğumuz mekanı en iyi şekilde kullanmak üzerine ilerledik.

Mekan seçimini buna göre yaptık. Ayaklarımıza odaklı bir çekim düşünüm. ve kamerayı adımların merdivende yolda ilerleyişi üzerine odaklaması istedim. Akışın yavaş veya hızlı olmasını yaptığımız denemede kamerada duruşuna göre karar verelim dedim.

Özellikle resimde gökkuşağı ve renklerin benim için anlamı çok önemli olduğundan Karaköydeki gökkuşağı

anlamda ifade etmeme aracı olabilecek materyallerdi onları saptadım. Merdiven benim için çıkış noktası oldu. Ardından mekan seçimini, benim video içinde konumlanmam ve bunun kendi içinde bir dile sahip olmasını hedef aldım.

renklerdeki merdivenlerin çekimi çok önemliydi. Bunun üzerine fikir alışverişinde bulunduğ. Graffitilerin olduğu sokaklarda rastlantısal karşılaşılabileceğimiz herhangi güzel bir kare olursa amaca hizmet eden onları kullanalım istedik.

3- Video çekim süreci

Çekim estasında öncelikli olarak mekanlara odaklı bir rota çizildi. Varılan mekan içerisinde çekmek istediğimiz kareler denemeler sonrasında da değişse değişse şekillendi.

Farklı açılardan beklediğimizden daha farklı kareler de yakaladık. Hızlı ve yavaş çekimin yakalamak istediğimiz görüntü ve his-le ne kadar farklı bir etki yarattığını farkedip o doğrultuda beraberce karar verip akışı revize ettik.

Bir mekandan diğeri geçerken plansız yakaladığımız karelerde oluştuk. Bunları da malzeme olarak kullandık.

Benim açımdan defalarca istenilen kare üzerine çekimler sandığımızdan daha yorucu oldu.

4- Video Editleme süreci

Teknik anlamda parça parça yapılan çekimlerden hem görüntü kalitesi hem de istediğimiz hissi vermesi açısından yeterli gördüklerimiz elendi.

Videoyu başlangıç, gelişme ve sonuç gibi başlıklar altına bölüp bu sıralamayı kullanılabilecek görüntülerle grupladık. Özellikle başlangıç noktası bizim için önemliydi. Çoğu anlam ve akışı en önemli etkileyecek unsurdur.

Bu ayrımlar teknik olarak ayrıldıktan sonra grupların içinde aynı görüntülerin farklı açılarından çekimlerini ayıkladık. Ve montaj esnasında bunların dizilimine beraber karar verirken video sanatçısının da yönlere üzerine şekillenmesi daha netlik kazandı.

Montaj esnasında teknik detaylara özellikle dikkat edildi. Sergeyi adımların diğer bir adıma geçerken farklı bir çekimden besliyoruz onu takip eden adımla desteklenmesi gibi. Aynı zamanda yön duygusundaki devamlılık ta dikkat edilmesi gereken unsurlar arasında oldu.

Görüntüyü destekleyen parça seçiminde parça ön plana çıkıyormuşçasına değil de arka planda görüntüyü besleyen bir unsur olmasından uzaklaşmamasına önemle dikkat ettik

5- San Eserin Okunması

Benim için en önemli kâşetâları merdiven, yürümek, koşmak, ilerlemek, adım atmak ve bunları gerçekleştirirkenki duygusal yoğunluğu kimi zaman tedirgin bir hisle, kimi zaman kararlı bir şekilde oluşunun okunabilirliğiydi.

Merdivenlerin çeşitliliği ve de renklenmesi farklı perspektiflere sahip olması vermek istediğim hissi besleyen ve destekleyen bir unsur oldu. Graffiti'deki resimler temel vurguyu ön plana çıkaran bir yardımcı unsur oldu. Gökkuşuğu da merdiven kadar anahtar bir malzemeydi. Hayatın renklerini temsil ediyordu. Finalde ayaklarım yere sağlam basar bir şekilde oraya desteklenmem ve elimle yakalamam ise kendin olup-
tom bu kabada bulunduğum noktayı destekleyen bir bitiş oldu.

havada kaldığı an bunları hayal ettiğin durumlar. Beynini tuttuğu an ise sahip oldukları simgeliyor gibi. Gökkuşuğuna eliyle ve ayakla tutması çeşitliliği işaret ediyor ve finalde o zamanı kendim tercih ediyordum gibi bir mesaj vardı.

2- Adım atmak, başluk, derinlik, a Han bakış ve üstten bakış (geçmişten ve gelecekte bakış gibi)

3- Açılış sahnesindeki adımları başta salınması. Metal merdivenlere tırmanırkenki tedirginlik, 2 graffiti, başlukta beyin ve elin arasındaki beyin.

Yorumlar arasında

- 1) Gizem ⇒ Fotoğraf ve video sanatçısı
- 2) Ece ⇒ Dansçı ve koreograf
- 3- Cem ⇒ Sigortacı

CEM

1- Bir zaman diziminde kişinin önce başlukta durup sonra yolların çeşitlenmesi ve kendi yolunu bulması. Kimi yerde koşuyor kimi yerde duruyor. Seçtiğin yolları bulduğunu gösteren bir video. Kişinin hayatında istemeden gittiği yollar vardır. Örneğin metal merdivenler kişinin istemeden gittiği yol gibiymişcesine onu yavaşlatıyor. Hayatın belli yerlerin de kat ettiği yol gibi. Beynin

4- Sözlü bir mesaj olması direkt yönlendirici melodik bir şeyin olması da yeterli.

3- Gökkuşuğu biraz daha vurgulanabilir.

ECE GÖZMEN – Dansçı ve Koreograf

1- Hayatın gidişatına ve akışına ayak uydururken kendimizi bırakmak, teslim olma pes etmemek ve devamlılık duyguları uyandırmaktadır. Karar verilen hedefe ulaşmak için, istikrar ve kararlılıkla, durmadan ve aynı yoldan şaşmadan ilerlemek.

2- 1. soruya cevaben belirtmiş olduğum duyguları baz alırsam, merdiven imgesi ve koşan ayaklar bu videoda işleyen unsurlardır.

3- Yukarıdan çekilmiş taş merdiven perspektifi, farklı merdiven imgeleri, aradaki ve sonuca bağlanan gökkuşağı resmi, iki grafiti. İlk grafiti, bir el ve elin içinden çıkan beğın, ikinci grafiti, bir ‘‘beyin’’e sarılmış yeşil üstlü insan.

4- Müzik videonun amacına kesinlikle hizmet etmektedir.

5- Bu çalışmada bana göre işlemeden bir unsur yoktur. Sadece eklenebilecek ve geliştirilebilecek unsurlar olabilir. Örnek olarak, bir ayakkabı modeli yerine farklı türden ayakkabılar kullanılabilir (bot, çizme, sandalet, topuklu bayan ayakkabısı vs. gibi). Bunun yanında, sadece koşmak yerine, yürümek, hoplamak, çok yavaş yürümek gibi farklı ilerleme hareketleri kullanılabilir. Bu çeşitlilikten faydalanarak, videonun sakın yapısını, daha hareketli ve renkli bir tempoya çıkarabiliriz . Son kısım ayaklarla bitseydi benim fikrimce yeterliydi. Ya da elle bitmesinin sebebi, belki daha net ifade edilebilirdi.

GİZEM ŞİŞMAN – Fotoğraf ve Video Sanatçısı

1.Video kesinlikle anlatım açısından güçlü ve bir bütünlük sözkonusu.Kendi yolunu takip eden/etmek isteyen bir kız.Fakat son sahneyi videonun bütününe ters düşecek şekilde yapay buldum ve tam içine girmişken beni kopardı.(Kızın gökkuşağının üzerine elini koyduğu sahne) Baştan beri anlatılan doğal süreç birden sahteleşti ve 'bu kız acaba hangi kız?' sorusunu sordurdu.Video boyunca anlatılmak istenen kişiliğe aykırı buldum.Kırmızı ojeli eller ve zorlama bir kare...Bir de video çok uzun tutulmuş,merdiven çıkma sahneleri fazla tekrara girmiş.İlle de şarkının bitmesi beklenmeyebilirdi.

2.Kadrajlar çok iyi. Renkler de harika.

3.Videonun girişine bayıldım ve çok başarılı buldum. Sanki hayatının başındaki genç bir kız ya da haylaz, büyümemiş bir genç kadın betimlemesi hissediliyor..Tabii müzikle birlikte bu sahneyi görmemiz de bu hissi pekiştiriyor olabilir.Grafitili duvar sahneleri de çarpıcı,akılda kalıcı olmuş, tabii bu benim grafitiye olan ilgimden dolayı olabilir.

4.Müzik güzel fakat sonuna kadar kullanılmıyordu.

5.Sahneler eksiltilebilir aşırı tekrardan kaçınılabilir.Son sahneler kızın duvara ayağını daydığı ve elini duvara koyduğu sahneler kesinlikle kitsch ve klişe.Müzik klipi etkisi yaratabilecek sahneler bunlar bence. Kızın başındaki kasket spora çıkmış havası verdi bana.

Gizem

İkinci olarak ta birkaç kişiye tüm bu köşetaşlarını göz önünde bulundurarak sorular yönetmem istendi. Bunlar görsel sanat/dans/hayatın içinden normal bir birey olmak üzere...

Bir sonraki aşamamız "video izlenimi" idi. Bu bölümde videoyu 5 gün boyunca gün aşırı izleyerek hergün için yöneltilen soruları cevapladım.

Bu süreçlerle paralel giden diğer bir çalışmamız ise Rollo May'in "Yaratma Cesareti" adlı kitabını dönem boyunca bu kitabı sürecin bir parçası olduğunu düşünerek okumam istenmişti. Ve de bu esnada beni etkileyen en az 5 yerden alıntılar yaparak bana neler ifade ettiği ile ilgili yazılar yazdım. Aslında bu çalışma benim için ara bir uyarıcı niteliğini taşıyordu. Neredeydim? Neredeyim? ve nereye gidiyorum? Ve de bu yolda ne gibi duygu ve tecrübelerle demlendim. Tüm bu içsel sorgulamaların dışı vurumunda ise yaratım konusunda beni cesaretlendiren tüm olay ve olguların farkındalık hissimi kuvvetlendirmesi oldu.

ROLLA MAY –/ YARATMA CERASETI

S.40 / Pr 2 :

Cesaret , daha çok, umutsuzluğa rağmen ilerleyebilme yetisidir.

Cesaret kelimesi benim için daha söylenişinden ve hissinden pozitif imgeler taşıyor. Devamlı olumlu düşünme adım atma ve ilerleme hissi. Umutsuluk kelimesini düşündüğümde ise zaten olumsuzluk ekiyle türemiş, kökü sanki lekelenmeye yüz tutmuş gibi. ,bu nedenle baştan negatif öğeleri içinde barındırıyor gibi.

Küçükken bi kart almıştım. Hiç unutmam, ümitsizce yaşadığım, kapıldığım platonik bir aşka ithafen "Durum vahim ama ümitsiz değil." yazıyordu üstünde. Hem aklıma gelir en kötü anımda..

Cesaret bence özgürlüğü sınırlandırdığın tabulara takılmadan, takıntılılaşmış tüm öznel duygulardan arınma şansdır. En güzeli ve de en değerlisi bu yetinin herşeyden çok kendi varlığında ve özünde olması. Doğana özgü en çıplak haliyle istediğin zaman uyandırabileceğin safıkta bir yerlerde sende.

Dolayısıyla safık özlü ilerleyen herşey aslında benim için, özünde umudu barındıracağından, direk umutsuzluğu ekarte edip önünü açabilecek oluşum yetisi.

S.41 / Pr 2 :

İçteki 'boşluk' dışla bir duygusuzluk ilişkisidir ; ve uzun vadede, bu duygusuzluk korkaklık olarak birikir.

Bence insanın herşeyden önce bilinç düzeyinden kopmadan kendine yabancılaşmaya meyil vermeden, böyle ihtimal ve olasılık ortamlarına kendisini sürüklemeyen önce merkezi bulması keşfetmesi ve yaşaması gerekir.

Merkezimizi bulup kendimizi dinlediğimiz ve dinginleştirebileceğimiz süreç farkındalıklarımız artar. Ve farkındalığımız farkındalığı bize ışık tutar. Işığı görmek aslında bizde otomatik olarak mutluluk, heyecan, ilerleme ve bence bunların birleşmelerinden oluşan cesaret duygusunu yaratır.

İçteki denge paradoksundan sıyrılmazsak bubir boşluk halini alır ve bunun dışavurumu aslında duygusuzluk hissi yaratır. Ben bu iki hissi böyle ilişkilendiriyorum. İç huzuru yakalayamadıktan sonra dış dünya kabuğun dışı korunaklılığı yıkıma hapsedebilir. Bu tüm cesaret faktörlerinin özümsememesine yol açar. Hatta daha o noktaya gelmeden ilişkilenme ve bağlanma noktasında ciddi tikanlıklar ve blokajlar yaratır. Bence önce dingin sığ

sularda, bastığımız yeri, bulunduğumuz ortamın sıcaklığını hissetmek ve boy verene kadar gidilen her yolu değerli kılmak, içini doldurmak. Sonrasında zaten bu yola , bir merkezimizde verdiğimiz kararlarla girdiğimiz bir cesaret örneği olduğunu kabul edip, derin sulara o cesaret ve huzurla, korkusuzca atabilmek.

S.48 / Pr 1-2 :

Her cesaret çeşidinde rastladığımız tuhaf bir karakteristik paradoks burada karşınıza çıkar. Ortadaki karşılık şudur: Kendimizi tüm bir dolulukla adamalyız, ama aynı zamanda yanılıyor olabileceğimizin de farkında olmalıyız. Kesin inanç ve şüphe arasındaki bu diyalektik ilişki cesaretinin en yüksek tiplerinin özneliliğidir ve basitleştirici tanımlamaların yanlışlığını ortaya serer.

Kendi tavırlarının doğruluğundanmutlak bir şekilde emin olduklarını iddia edenler tehlikelidirler. Böylesine emin olma sadece dogmatizmin değil, yıkıcılıkta onu geçen kuzeni fanatizmin de özüdür. Girişimin yeni doğruyu öğrenmesine set çeker ve bilinçdışı şüphenin cansız hayaleti olur. Bu durumda kişi itirazlarını , sadece karşı çıkışları değil, kendi bilinçdışı şüphelerini de yatıştırmak için arttırmak durumunda kalır.

Benim için en önemli nitelik hayatta inandığın ve izlediğin her yolda “yanılma payı”nı da unutmaman. Bu hissin varolabileceği gerçeğini yok sayarsan işte bu yarattığın her cesaret örneğini kanıksanmayacak bir paradoksa doğru iter hatta iteler.

Hayatta her zaman bir yanılma payı vardır ve de olmalıdır. Hiçbirşey için “bu mutlaktır” dememeliyiz. Merceğin diğer tarafındaki olabiletleri de hesaba katmalıyız. Aslında bunu katabilme durumu da bir cesaret gerektirir. Yani cesaret içinde cesaretlerin doğurganlığına sahip geniş bir küme bence. Özellikle şu söz çukri etkili: “Kendi tavırlarının doğruluğundanmutlak bir şekilde emin olduklarını iddia edenler tehlikelidirler. Böylesine emin olma sadece dogmatizmin değil, yıkıcılıkta onu geçen kuzeni fanatizmin de özüdür. Girişimin yeni doğruyu öğrenmesine set çeker ve bilinçdışı şüphenin cansız hayaleti olur. Bu durumda kişi itirazlarını , sadece karşı çıkışları değil, kendi bilinçdışı şüphelerini de yatıştırmak için arttırmak durumunda kalır.”

Bilincin, bilinçaltı ile dengesi kimi zaman apansız alışverişi, bilinçdışını da devreye sokar. Aslında içinden çıkılamayan paradoksun bu üçlemeden meydana gelebileceğini düşünüyorum. O nedenle yanılma payı, gelişimi tecrübelendiren bir gelişimdir aslında ve bu merkezinde bilincin odağında olduğu süreç korunaklı ve cesaretle bir şekilde kendini akışa bırakabilir.

S.47 / Pr 2 :

Eğer kendimizi gerçekleştirmeye doğru ilerleyeceksek, zorunlu olan bu iki korkuyla yüzleşmek ve kişinin sadece kendisi olmasıyla değil, diğer benliklere katılmıyla da gelişeceğinin farkında olma.

Kişinin önündeki temel korkuların farkındalığından uzaklaşmadan bu gerçeklerle ilerleyebilmesi, salt kendi varlığının tek gerçek olmasından sıyrılabilmesi temeliyle gerçekleşir. Yani “ben” merkezini çevreleyen tüm yapılar, bu yapılanma sürecinin bir parçasıdır ve birbirlerinin içeriğini oluşturur. Benlik büyük bir cesaretle özümsenecekse bizi ilerletecek hiçbir koşul ve korku bunu körükleyecek değil, bunu besleyecek artı bir faktör olarak görülür.

Tüm bu dış faktörlerin kapsamında çekirdek yapımızı koruma bilincinde olursak, gerçek ilerleme daha büyük bir bilinç ve cesaretle olur.

S.79 / Pr :4 ---- S.80 / Pr:1

Eğer bir konu üzerinde bilinçli olarak bir yönde fazla ileri gitmişsem, bilinçdışı diğer yöne meyilecektir. Bu şüphesiz, bir fikir için girdiğimiz mücadelede bilinçli saflarımızda daha da dogmatikleştikçe, bilinçdışından şüphenin darbeleriyle daha çok sarsılmamızın da nedeni.bilinçdışı tam da bilinçli düşüncemizle en katı nereye yapışmışsakorada delip geçmekten – bozup dağıtmaktan- haz alıyor.

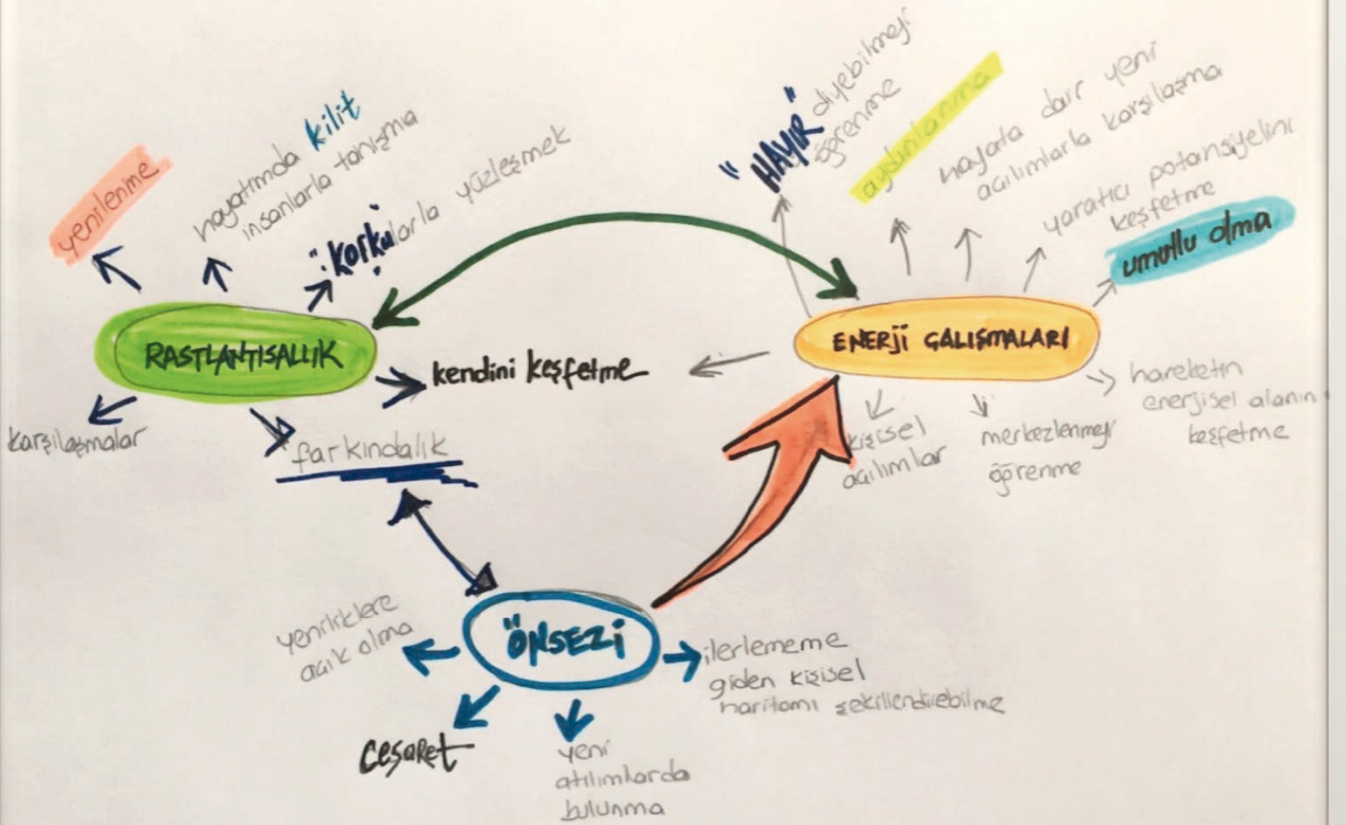
Yaratıcılıkta bilinç ile bilinçdışı engin ve amansız bir savaş içinde. Doğası hayatın içinden emilen bir durum olduğunuduşündüğünden kontrol mekanizmalı özlü hertürlü özellik, dürtü güdü veya durum benim için zıttı niteliği besleyen, sarj eden ve daha şarj etmeden harekete geçiren en büyük etken.

O yüzden düşüncelerimizi kontrol ve organize etmenin ya da bir nevi programlamanın bilinç ışığı altında yapıldığı durumlarda yanılma veya yanılısma payını paydaya koymak gerekiyor. Öyle ki ; derin sarsılmalar yaşayıp, kendi kendimize yaşattığımız aslında bir nevi suni kriz anlarından kolayca sıyrılabilirim. Zaten bence potansiyelimizi keşfetmemizin anahtarı cesaret ise, yaratıcılık o kapının arkasından süzülen yoğun bir ışıktır. Bu noktada bence bilinçdışı, keşfedilme cesareti gösteremediğimiz derin bir malzeme mahseni. Biz orayı daha daha karanlık olarak algılayabiliyoruz belki de.

Bilinç benim için gerçekliği simgeliyor iken, bilinçdışı aslında kişiye farklı boyutsal kimlik kazandıran önel bir zenginlik.

Hocayla karşılıklı geldiğimizde tüm bu hisleri pekiştiren düşüncelerle yapabileceklerime yön verip kaynak olabilecek bir konuşma beyin fırtınası yaptık. Bu konuşmada anahtar niteliği taşıyacak çok kilit ben ve yolumu ifade eden kelimeler keşfettik. Bunun sonrasında hoca tüm bu konuşulanların ışığıyla tüm notlarımızı kümeleyen, çizergeleyen bir "mind map" oluşturmamı istedi. Bu sürecin sonrasındaki konuşmamızda da bu haritanın yeni 3 boyutlu ortama taşınacak projeye bir yol haritası olarak düşünmem ve bu fikirle ilerlemem istendi.

MIND MAP

Ben bunu ikinci bir pratik yapma olanağı olarak grup yine kısa bir video çekimi yapmak istedim. Hoca bu seferki yönlendirmesinde benden son ödevin çalışma öncesi planlamasını detaylı bir şekilde görmek istedi. İlk önce ne yapmak istediğime odaklandım. Aslında öncelikli istediğim şey 2.video ile 1.video arasında belirgin bir fark olmasıydı. Çünkü bu da benim ve video sanatçısının bakış açısının çeşitliliğini yansıtmış olacaktı. Bunu tercih etmem deneysel bir çeşitlilikle ilerlersem ulaşmak istediğim nokta gidilen ve denenilen değerli yollarla netlik kazancaktı. Dolayısıyla önce 1.videoyu tekrar izledim üzerine tekrar yoğunlaştım. O zaman konuştuğumuz detayları nasıl aktarabildiğimi gözlemlerdim. Bu yeni yapacağım videoyu şekillendirecekti.

“Mind map”i oluştururken üzerinde değindiğimiz anahtar kelimeler bana yön verdi. Bunlardan en başlıcaları rastlantısallık, önsezi ve spiritüel çalışmaların hayatımdaki akışındaki rolüydü. Bunlar bende fotoğraf olarak daha doğa ,toprak ve orman içinde varolma hissi uyandırdı. Şamanların ağaçla olan bağları aklıma geldi ve 1.video bana sanki dış hayatın içinde varolabilme düşüncesini ve de daha beton dokusuyla yaşadığımız sert geçişli hayatlarımızın ilerleyişini simgeliyordu. Daha sert geçişler belki renkli gibi görünen ama içinde sert mesajları da olan yapılar daha bir başkaldırış, dik durma mücadelesiydi. Bunun videoya yansımaları ise filmde öte biraz daha reklam ve klip gözüyle olmuş gibi geldi. Şimdiki tercihim ise daha doğal ortamda, doğa görüntüleriyle bezenmiş, ait olduğumuz yerde, kendi içsel dünyamızın doğayla olan uzantısı, uzamları, dokunmatikliği ve hissiyatı üzerinedir. Mekan olarak Belgrat ormanlarını seçtim. Bir mekanda daha çok kare yakalayabilmemiz açısından en zengin konum olduğunu düşündüm. Dansçı olarak arkadaşımı kullanmayı düşündüm hareket kapasitesi açısından ve de dışardan bir göz olarak daha farklı görebilmek şekillendirebilmek açısından. Planlamamı da buna göre yaptım prova saatleri ve çekim günü açısından. Fakat ilerleyen zamanda aksilikler oldu ve arkadaşımınla tarihlerde kesişemedik. O an önce bir panik oldum sonra aslında bedenime bu ara uzak olduğumdan içimdeki kaçma hissini belki de zorlayan bir süreç yaşanması gerektiğini düşündüm. Ve bunu nasıl olumlu hale dönüştürebileceğime yoğunlaştım. Bu durum da kendimi kullancaktım ve o anki bedenimin durumu ilk videodan kat ve kat daha kötüydü.

Hocayla konuştuklarımız aklıma geldi. Benim hep ellerimin de dans ettiğini söylüyorlar ve enerjisel çalışmalarda ellerim çok harekete geçiyor diye belirtmişim. Sonra bu videoda da bunu bir dil olarak kullanırsam doğa,spiritüel çalışmalar ve şamanların ellerinde akan o güçlü akımı tüm konuştuklarımızı pekiştirecek bir örgü kurabileceğine karar verdim.Yani çekimde daha çok ellerim kollarım üst bedenim üzerinde hareketsel bir akış olucaktı. Tüm bunlar aslında olayın çok büyük bir kısmını şekillendirdi. Ama bir de olayın rastlantısal boyutu vardı.

O da doğal ortamda yapacağımız çekimde bizi nasıl hava şartlarının beklediği ve çekim sadece cep telefonuyla ve doğal ışıkla gerçekleşeceğinden mekan içinde nasıl konunabileceğimiz. Hepsi süprizlerle dolu aslında ayrı bir paradoks olmasına rağmen sakin kalabilme yetimizi zorlayacak bir unsur olacaktı. Tüm planlamalarımızı yapıp çekim günü geldiğinde hava şartları çok da iç açıcı değildi. Alanda yürümeye başladık ve işimize yarayacak doğal süzme ışık aradık. Bulduğumuz alanları hemen değerlendirdik. Doğaçlama bie şekilde mekana göre konumlandık. Çok erken gitmemize rağmen ışık açısından çok kısa bir zaman şansımız oldu. Ama biz zamanı çok güzel değerlendirebildik.

Kurgu aşaması bizim için yine 1.videodaki şekilde olan sistemle ilerledi. Fakat bu sefer bence montaj açısından daha zordu çünkü dokulu alan ve açıların birbirini destekleyecek konuma getirip birleştirmek diğer videoya göre daha ince bir çalışma gerektiriyordu. Bir de benim bu videoda her ne kadar hareket sıkıntısı çeksem de daha aktif bir duruşum olması hareketlerin devamlılığı ve birbirine bağlanması açısından çok daha zordu. Tüm bu aşamaları video sanatçısıyla ince ince eleyerek yapmak bizi daha pratik bir noktaya getirdi. Bu videoda rastlantısal yansımalar daha çok vardı.Ama bunlar tamamıyla teknik açıdan yaşadığımız süreç içerisinde var oldu. Bir de müzik konusunda planımızın dışına çıktık ve ikimizi de etkileyen başka bir müziğe son anda daha bütünlüyci olacağını düşünerek ekledik.

Tüm ders akışımızı şu an içinde bulunduğum hissi de öncelikli tutarak, enerjisel alanlar içinde bedenimin hareketsetel dönüşümü üzerine yoğunlaşmayı düşünüyorum.

Bunu en çok bedenimde ellerimden hissettiğimi bahsetmişim o nedenle elleri yapıcıpım için çıkış noktası ve kendi içinde oluşturabileceğini düşündüğüm bir dil olarak kullanmayı planlıyorum.

Video çekimi yapacağım. Kendimi kullanıp kullanmayacağıma birkaç deneme üzerine karar vereceğim. Arkadaşım Ece ile çalışacağım. Çalışma mekanı olarak arkadaşımın stüdyosu ya da Ece'nin evindeki aynalı çalışma mekanını kullanmayı düşünüyorum.

Çekimi ise dış mekanda doğanın içinde gerçekleştirmeyi planlıyorum.

Ama yine de kafamda kendi çizdiğim planlama akışındaki duruma göre konuştüğüm rastlantısalılık kavramı doğrultusunda değişiklik gösterip yön değiştirebilir. Bu durumun gelişim sürecini de önceden yaptığım gibi yazarak ifade edeceğim.

Planlamam ortak zaman dilimlerinin hem benim hem video sanatçısı hem de çalışmak istediğim dansçı arkadaşımın çakışmaması üzerine tekrar düzenlendi.

18 Nisan Pazartesi saat 22:00 video sanatçısı (selim) ile oturup yapmak istediklerimi elimdeki malzemeler üzerinden geçerek tekrar detaylandırdım ve istediğim iş kalitesini bu sınırlar içerisinde nasıl gerçekleştirebileceğim üzerine bir hafta çizdik.

Malzeme olarak herşeyden önce yine kendimi kullanmak zorunda kalmıştım. Fakat kafamda ki ciddi bir fikir alışverişi ve toplantı gibi paylaştığımızda herşeyin bu yönde ilerlemesinin belki de bir tesadüf olmadığını keşfetmiş bulundum. Bu da bende stres yaratmaktan çok rahatlatıcı.

bir unsur haline geldi

Düşündüklerimi tekrar yapılandırdığımda şu noktaya geldim. İlk ödevimde yapmış olduğum videoyu tekrar bir çıkış noktası olarak ele aldım.

O videoda doğu olarak daha beton daha donuk bir yandan daha hayatın normal normlarında gelişen ve ilerleyen bir durum vardı. Bu benim filmin başında duvarda ayakta spor ayakkabılarla beton bir duvara yaslı ayaklar üzerine ilerleyen bir dille yaratılmış yokla gündelik hayatın içinde giymi ve rahatlığıyla olan bir bendi. Ve aekim esnasında rastlantısal gelen eklenen unsurlar da vardı. Aynı şekle müzik te böyle bir oluşumun sonrasında benim için pekillenmişti.

Bu yapmak istediğim videoda ise derste konuştüğümüz öğeler üzerinden ve de hareket kısıtlamaları de göz önünde bulundurarak her zaman savunduğum şekilde basit, zekice ve samimi birşey yakalamak hedefim.

Bu süreç içerisinde tekrar enerji seanslarına katıldım. Gözlemledim, içinde bulundum. Video sanatçısının da benimle aynı ortamı ve atmosferi entegre olarak bulunmasının bir dırı doğasını düşünüyorum. Bu çalışmalarına 10 ve 17 Nisanda saat 12:00-17:00 arası katılılık.

Bu katılım öncesi ve sonrasında herşey benim için daha da şekillendi. Videoyu doğal bir ortamda Belgrad ormanında çekmek istiyordum. Tine beni ve ilerleyişimi anlatan özümü malzeme olarak konumlandırılan bir video olmasına karar verdim.

Daha önce de konuştuğumuz gibi yakalamak istediğim dil içinde hareketsetel anlamda çok fazla koreografik öğeler geçirilmeyen çıkış noktası doğanın içindeki enerji akışını bir önceki videoda gökkuşağını elinde yakalayan kızdan daha çok ağaca, toprağa, havaya mekan içinde olabilen ve o anlık rastlantısallıkla sözlenen doğayla olan bir noktadan aktırmak.

Burada yoğun olarak dil eller ve kollar üzerine ilerleyecek yakalamak istediğim şey konumlanmış ve kendimi sürekli yenileyen bir doğa dolusunda varolabilme hissi. Şamanlıktaki gibi ağaca sarılma hissi, toprağı hissetme, topraktan havaya, havadan toprağa elimizden aldığımız ve aktığımız enerjinin sinerjisini geçirebilmek.

ve içinde özünde tam dans olmasa bile dans gibi bir filmi hissiyatı yaşatabilmek.

Beni çok etkileyen bir filmin soundtrack müziğini kullanmak istedim. Geçimden önce bu sefer müzik aklıma geldi. Video sanatçısına dinlettim bu dinletiyi esnasında filmin konusundan bahsetmeye başladım. Ve konusunun da özünde enerji kalımları, köklerimiz, reantornasyon gibi temaların olduğunu da farkettiğimde belki de bir anda bu müziği seçmemin tesadüf olmadığını hissetmiş oldum.

Tüm bu verilerin nasıl bir akış ve geçişle varolabileceği üzerine video sanatçısının da önerileri oldu. Hatta herzeyin kendisi için çok daha iyi bir şekilde şekillendiğini dile getirdi. Bu noktada prova sadece kendimle

iz saatlerim öncesi 19-21 Nisan'da 13:00 - 16:00 arası çalıştığım stadyoda birtakım üst beden ve kol ve eller üzerine kombinasyonlar üzerine çalıştım. Bunları fixlemek a priori akışa göre şekillenecek. Duruma ve hisse göre fixlemeden genel bir çerçeveye girizip doğa içinde rastlantısal bir akışa sunabilmek gibi ucunu da açık bırakabiliyim.

Geçime 24 Nisan Pazar günü sabah 07:00 gibi başlayacağız diye planlıyoruz. Eğer fırsat olursa video sanatçısının durumuna göre 23 Nisan Cumartesi de yapmak istiyoruz. Hafta sonu kalabalıklasmadan gün geçirirken 2 gün olursa belki daha avantajlı olur. Ama bu son anda belli olabilecek.

= SÜRECİN DOKÜMANTE EDİLMESİ =

1) Yaratım süreci ders içerisinde başlangıç aşamasında itibaren geldiğim noktaları göz önünde bulundurarak, tüm bu dipnotları nereye taşıyabileceğimin gikiş noktasıyla başladım.

Öncelikli planlamalarım içinde bulunduğum kişisel süreç nedeniyle başlatılmak durumunda kaldı. Bu noktada elimdeki malzemelerle nasıl bir iç dinamik ve bunun yansımaları yaratabilirim üzerinden şekillendirdim.

Ama malzeme olarak ilk yaptığım videoyu tekrar gözden geçirip ikinci bir video çalışmasını nasıl besleyebileceği üzerine yoğunlaşmak istedim. Otok noktam tez yazımında da video çekmek istediğimden dōnsel anlamdaki ilerleyişim ve dönüşümü bu ön denemelerimde nasıl farklı bakış açıları

ıyla çeşitlendirebilirim

ilk videoyu tekrar değerlendirdim. Aktörlerimin nasıldır? nasıl bir duruş bakış vardı? Yeni videoda daha farklı birşeyler yapmak istedim özellikle doku olarak daha doğa, toprak, ağaç temalı bir başlangıç noktam oldu. Çünkü bunlar derste de konuştuğumuz spritel ve şamanik kalımları temelden besleyen önemli bir ayrıntıydı. Kendimi böyle köreler içerisinde konumlandırmak istedim.

Bunun için mekân olarak Belgrad ormanını seçtim. Ve rastlantısal olarak mekâna gittiğimle konumlanmak en önemli tercihim oluyordu. Bedensel olarak kendimi her açıdan iyi hissetmemem ve aynı zamanda ellerimin dansı üzerine de konuşmuş olmamız. Bana ilk videoda yorucu ve ilerleyiş ayaklar üzerinde bir dil kullanarak gerçekleştirirken ve sonunda elde noktalandırırken ikinci videonun dil olarak eller üzerinden

isleyisi benim yapmak istediğim herşeyi şekillen-
dirmeme çok güzel bir araç olacaktı.

Tom bunları mekanın, anın, o günkü hava
şartlarının, benim hareketsetel sınırlanmalarımın
da ışığında akısa bırakarak olumlanması ve
karelerin içinde yerini bulması da ayrı
bir deneyim olacaktı.

2. Video sanatçısına briefing verirken Tom
akış noktalarımı, bulunduğum içsel durumun getirisiyle
en zekice amacıma da hizmet edecek şekilde
düşünsel bir harita çizmeye çalıştım.

Kendi içimde bir akış düşünmüştüm. Ama
bunlar seçenektlerdi benim için bunların
hepsini ayrı bir malzeme olarak görüp
mekana, ışığa göre hayalimin de doğrultusunda
da şekillendirmeyi video sanatçısının öngörü-
lerine acık bıraktım. Çünkü amacı giden
en büyük araç o olduğundan tabloyu renklen-
diren en büyük unsur olarak ona da özgür
bir alan yaratmamın çıkan iş açısından
çok daha gerçekçi olduğunu düşündüm.

Sadece görsel olarak takıldığım noktada her
ne kadar süren bedenimde bloklar olsa da

Bunu hareketsetel açıdan çekim aşamasından
montaj sürecine kadar onun da kamerayla
dansını karşılıklı kombinasyonumuzda konuştuk.
rabilmek ve aynı ölçüde iletkenliğini sağlaya-
bilmektir.

Tom bu briefingler karşısında video sanatçısı
görsel olarak çok net birşeyleri şekillendirebil-
diğini bu süreçte ona kendimi bırakmamı
objektif kısmını kendine ait abiyünü bana
ifade etti.

Video Editleme Süreci

İlk videoda olduğu gibi önce görüntü kalitesi
ve verimi üzerine kullanılabilir çekimleri
eleyp birbirlerini bağlayabilecek duruma göre
grupladık.

öncelikle başlangıç karesine karar verdik itimizin
fikri ağırdı ama ilerleyişte beklentilerimizi paylaştık-
ğında benim öngörümüne göre hareket ettik.
müzik konusunda ön planlamamdaki müzikten
farklı 2. tercihim olan müziği seçtik.

Montaj esnasında yaratmak istediğim atmosferi
besleyen görüntüleri seçip hareketsetel açıdan
dan da devamlılık ve ısrarını ön planda
tutmaya yönelik tercihler yaptık.

videonun çekim süreci

Çekim sürecinde mekana vardık benim düşün-
duğümün aksine mekan içinde mekan seçimin-
de öncelikli olanın profesyonel ekipman ve ışıkla
çekilmediğinden doğal ışığın görüntü kalitesi
açısından çok önem taşıdığından istediğim doku
kadar bunu da ön planda tutmam gerektiğini
öğrendim ve video sanatıyla bu ayrıntıları
göz önünde bulundurarak konumlandık.

Doğanın içinde konumlanmak önceki videoda
göre çok daha farklı, zor ve ilginç bir ifade
seçtiyle sınırlı sınırsızlıklar önümüze açıldı.

Sonuç olarak 1.videodaki gibi 2.videonun da çözümlemesini yazarken kendi açımdan şunu farkettim ki üstüne gittikçe inandığın ama cesaretinin olmadığı şeylerin hayatındaki açılımlar her ne yaşıyorsan yaşa tüm blokajları yıkıp önüne farkındalıklarını canlı kılabilecek pek çok şey sunuyor. Bunun bir parçası olmak bile bu anlamda yaşadığını göremediğim bazı yetelerimin varlığını bana görünür kıldı. Adeta bir görünürlük projesi gibi oldu.İstediğim o farklı bakış açısı da iki videoda imkanlar dahilinde istediğim ölçüde gerçekleşti diyebilirim.

Yazmak; bu denli kaleminden uzak kalmışken, yeniden arkadaş olmak bence çalışmaların en zor kısmıydı. Birşeyleri daha görünür kılmamanın ifade gücüyle desteklenmesi yaptığınız şeyin içindeki her ayrıntıyı özümsemeye ve gidilen yolda yaşananları dökümante ettikçe bunun nasıl da bir metod haline gelebileceğini anlamamı sağladı.